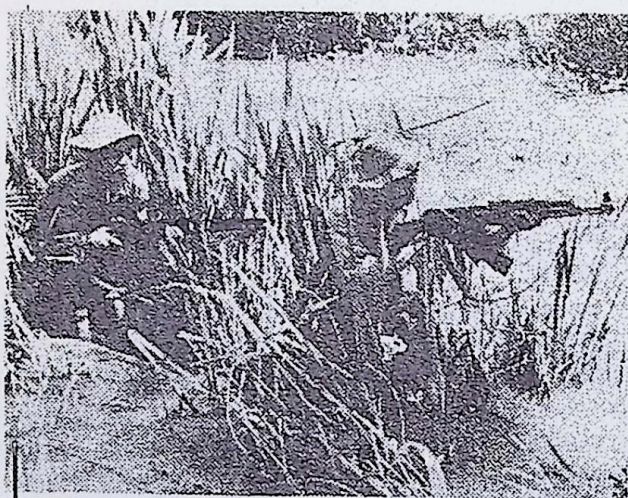

mAG

930309

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

ARBEJDER BLADET

HVORDAN
VIETNAMS FOLK
SEJRER SIDE 12 - og SIDE 2:
VIETNAM OG DEN
PROLETARISKE
INTERNATIONALISME

STREJKE - KOMITEER side 3
- kamporganisering på arbejdspladserne

ARBEJDERBLADET - NR.3 1972 - 3. ÅRGANG

SVEJSERAPPORTEN OG AKKORD-RACET
- en kommentar side 16

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS side 18

PORNOGRAFI - OPIUM FOR FOLKET side 20

SVENDBORG SKIBSVÆRFTS - ARBEJDERE
AFVISER PROVOKATIONER side 23

FAGFORBUND IDØMMER
ÅLBORG - ARBEJDERE STREJKEBØ

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123618

I Vietnam vokser befrielsesstyrkernes offensiv dag for dag.

Helt fra offensivens første dage rejste befolkningen i kampområderne sig og tog kampen op sammen med befrielsesstyrkerne.

Nixon, som for kort tid siden blev betegnet som "fredsdue" i de borgerlige aviser, sender i dag, som USA-imperialisternes repræsentant, tungtlastede B 52-bombefly ind over tætbefolkede byområder i Nordvietnam. Bombetogter, som overgår alt, hvad Anden Verdenskrig kunne opvise i barbari. "Dette er blot begyndelsen", siger bødlerne i Washington. De har allerede overgået Hitler i folkemord.

VIETNAM OG DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISME

Hitler kunne starte 2. Verdenskrig takket være reformismens indflydelse i arbejderklassen. Ved samarbejde med fascismen i stedet for kamp mod den, medvirkede de tyske socialdemokrater i 30'erne til nedslagtningen og deporteringerne af tyske arbejdere, kommunister og anti-fascister. Ved deres aksept af og medvirken i de statsdirigerede fascistiske fagforeninger var de tyske socialdemokrater med til at sikre, at ryggen ikke blev knækket på Krupp og de andre tyske storkapitalister, for hvem fascismen var en nødvendighed. At så nazisterne, da de havde den fulde kontrol, også vendte sig mod deres socialdemokratiske hjælpere, hører med til billedet af hvilke katastrofale følger, den socialdemokratiske classesamarbejdspolitik fik.

Resultat: yderligere rovdrift på den tyske arbejderklasse og brug af den som kanonføde i krigen.

I 30'erne gik politiet herhjemme, efter ordre fra Stauning-regeringen, løs på havnearbejdere, der nægtede at losse skibe fra det nazistiske Tyskland. Politiet huggede løs på kommunistiske og

anti-fascistiske demonstrationer. Kommuniste og anti-fascister registreredes i sikkerhedspolitiets kartoteker, -kartoteker der senere blev udleveret til nazisterne. Den revolutionære del af arbejderbevægelsen skulle slås ned. For som Stauning sagde (på et møde i Odense d. 19. jan. 1941) om den nye fascistiske "orden" i Europa: "Nyordningen vil stille krav til Danmark som til andre lande, men heri ligger ingen ulykke".

Det danske Socialdemokrati var parat til "nyordningen" - som socialdemokratierne i det meste af Europa var det. Klassesamarbejde, knægtelse af fagbevægelsen til at indordne sig under kapitalens krav, statsindgreb i arbejdsampe og kommunist-hetz - det var vejen.

Resultat: Udryddelseslejre, krematorier, standretter og en hel generation af arbejdere ofret på slagmarkerne.

Dette må ikke ske én gang til.

Ligesom Hitler dengang, viser Nixon i dag sin totale foragt for verdensopinionen. USA-imperialisternes jagt efter profit,

FORTSÆTTES SIDE 10

Kamporganisering på arbejdspladserne:

STREJKE - KOMITEER

Ved overenskomst-forhandlingerne, hvor LO og Arbejdsgiverforeningen gennemfører centrale forhandlinger, lægges en snæver ramme, indenfor hvilken lønningerne og kravene skal holdes i overenskomstperioden, - en ramme, der reelt har det formål at garantere uforstyrret udbytning og voksende profitter i en årrække. Vi skal sælge vor arbejdskraft på de vilkår, LO og Arbejdsgiverforeningen lægger, og går vi udover disse vilkår og aktionerer for vore krav, ja, så har vi en ulovlig strejke.

Ulovlig i forhold til hele classesamarbejds-politikken og de fagretslige regler, men vores eneste mulighed i dag for at tage kampen op mod arbejdskøberne, for bedre lønninger og bedre arbejdsforhold.

Overfor den bevægelse, der for tiden foregår på arbejdspladserne, med stadig flere ulovlige strejker, står de såkaldte arbejderpartier og fagforeningerne med deres classesamarbejdspolitik. De kalder sig stadig for "dansk arbejderbevægelse", men den "bevægelse", de står for, er en helt anden bevægelse, end den der foregår på arbejdspladserne, hvor de ulovlige strejker er udtryk for et begyndende opgør med den classesamarbejds-politik, fagforeningerne er snøret ind i, og et udtryk for større selvtillid i arbejderklassen til egne kræfter.

Denne situation stiller os overfor spørgsmålet om at gøre de ulovlige strejker, der i de fleste tilfælde opstår spontant, til organiserede strejker under selvstændig ledelse.

Her er strejke-komiteerne midlet i første omgang, - et middel, der kan være et stærkt våben i klassekampen.

Selvstændig strejkeledelse nødvendig

Selv om situationen på en ar-

bejdsplads kan være uholdbar, ser vi tit, at der går lang tid mellem strejkerne. Modløsheden på grund af de mange nederlag er udbredt, og det er i høj grad en situation, arbejdskøberne og classesamarbejds-folkene kan være tjent med, og som de udnytter.

Lad os kort se på det sidste eksempel, strejken på Ålborg Værft: Her fungerede fællesklubben som strejkeledelse. At tage initiativ til blandt arbejderne at diskutere, hvem der skulle udgøre strejkeledelsen, og hvordan strejken og solidaritetsarbejdet skulle organiseres, var der ikke tale.

Dette medførte bl.a., at denne selvbestaltede strejke-"ledelse" alene kom til at sidde inde med en række oplysninger, der ikke kom til de strejkendes kundskab i rette tid. Således havde en række større arbejdspladser, bl.a. B&W, allerede på et tidligt tidspunkt tilbudt økonomisk støtte. Organiseringen af en sådan støtte straks fra starten kunne have haft stor betydning. Men fællesklubben afslog med et: Lad os nu vente og se tiden an. Da der senere blev organiseret indsamling på mange arbejdspladser landet over, holdt fællesklubben oplysninger tilbage om dette solidaritets-arbejdes omfang, da de strejkende skulle tage stilling til fortsat strejke. Dette er blot nogle få eksempler på, hvordan fællesklubben førte strejken lige lukt ud i nederlaget.

Ved bevidst at udføre arbejdet på en sådan måde, at de strejk-

ende ikke havde mulighed for at kontrollere strejkeledelsens arbejde og oplysninger, afgjorde fællesklubben med Richardt Jensen i spidsen reelt strejkens forløb ved - for at sige det på jævnt dansk - at røvre de strejkende.

De strejkendes egen fuldstændige kontrol med strejke-ledelsens arbejde er en af forudsætningerne for en strejkes sejr. Disse betingelser var ikke til stede i Ålborg.

Et andet eksempel, slagteriarbejder-strejken i Holstebro sidste år: Da det ikke lykkedes den stedlige tillidsmand at få arbejderne til at genoptage arbejdet, blev slagteriarbejder-forbundet blandet ind i sagen. Forbundets forhandler mødte op med et forhandlingsresultat, der ikke tog hensyn til de krav, arbejderne var gået i strejke på. Det blev forkastet, og arbejderne fortsatte strejken trods forbundets trusler.

Ved at sætte forbundet og tillidsmanden til side, lykkedes det arbejderne selv at påtvinge virksomhedsledelsen en aftale, som opfyldte de strejkendes krav.

Disse og mange flere eksempler viser, at kun hvis vi handler selvstændigt, er der mulighed for at opnå resultater. Når de faglige pampere, eller folk der der ligger under for den classesamarbejds-politik, fagforeningerne repræsenterer i dag, tager ledelsen i en strejke eller på anden måde blander sig i den, er der kun én løsning: at frakende dem enhver ret til at lede og forhandle på de strejkendes vegne. Ellers er det den sikre vej til nederlag og til yderligere at skabe modløshed på arbejdspladserne. (De faglige ledere vil selvfølgelig bekæmpe en sådan linie, - også fordi den truer deres "berettigelse" som arbejdernes højtlønnede repræsentanter og kapitalisternes betroede samarbejds-fæller.)

Strejkekomiteerne kan kun fungere tilfredsstillende, hvis de har en rigtig ledelse og fungerer fuldstændig uafhængigt af fagforenings-apparatet; de kan

ikke fungere med folk, der sætter tilliden til de rådne bureaukratiske fagforeninger før tilliden til arbejdskammeraterne og deres virkelige interesser. Disse to ting kan ikke forenes i dag.

Erfaringer

fra Kiruna-strejken

Med sine 5000 mand var Kiruna-strejken i Sverige den største ulovlige strejke i efterkrigstidens Skandinavien.

Det store flertal af grube-arbejdere holdt under strejken fast på de krav, de opstillede fra starten. Svagheden fandtes i den af arbejderne valgte strejkeledelse, og det var da også denne, der mod arbejdernes flertal afblæste strejken, før kravene var opfyldt.

Strejkekomiteen udnyttede aldrig tilbuddene, bl.a. fra arbejderne i Narviks malmhavn, om at de var parate til at gå i sympatistrejke. Hvis udskibningen af malm var blevet stoppet, havde strejken ikke haft mulighed for at udvikle sig til en langvarig udmattelses-krig, hvor arbejdskøberne og deres stik-i-rendreng fik mulighed for ved hjælp af diverse manøvrer og beskidte tricks at knække strejken.

Hvad var årsagen til, at strejkekomiteen svigtede på trods af arbejdernes gode kampvilje og den store solidaritet fra arbejdspladser i hele Skandinavien?

Fra starten bestod strejkekomiteen og dermed forhandlingsdelegationen af 21 repræsentanter valgt af arbejderne selv. Indenfor strejkekomiteen fandtes der tre slags folk: 1) ærlige revolutionære, der dog hele tiden udgjorde et mindretal, 2) svage og vaklende folk, 3) opportunist, der udnyttede situationen til egne interesser. Det var denne sidste kategori, der sikrede sig støtte hos de vaklende i strejkekomiteen og fik suppleret forhandlingsdelegationen med 6 folk fra det faglige bureaukrati (deraf 4 bestyrelses-medlemmer i grube-afdelingen og 2 heltidsansatte i forbundet). Dette for

at "gøre strejkekomiteen forhandlingsdygtig", som medlem af strejkekomiteen Rantatalo sagde (medlem af Venstrepartiet Kommunisterne, der i Sverige fører samme halehængspolitik til Socialdemokratiet, som DKP gør herhjemme). Derved var strejkens skæbne beseglet, og efter at forhandlingsdelegationen yderligere var blevet suppleret med LO's viceformand Nordgreen, havde fagforeningsledelsen reelt taget ledelsen af strejken.

Trods modstand fra de kampbevidste arbejdere i strejkekomiteen, lykkedes det fagforeningsfolkene at splitte strejkekomiteen op i flere underkomiteer, hvor de sørgede for, at de selv og de vaklende havde flertallet. I disse komiteer kunne fagforeningsbureaukraterne forberede deres retræter fra arbejdernes krav. Udadtil markeredes dette ved, at arbejderforsamlingerne (stormøderne) blev indstillet og erstattet med afdelingsmøder. Og ved hjælp af disse manøvrer lykkedes det at få strejken derhen, at arbejderne tabte kontrollen over udviklingen.

Da arbejderne kort tid før malm-lagrene var tømte skulle tage stilling til, om kampen skulle fortsætte, stemte et lille flertal for fortsat strejke. Alligevel besluttede strejkeledelsen med VPK'ere som afgørende stemmer, at afblæse strejken. I udtalelsen til arbejderne fortalte man, at dette var en énstemmig beslutning, på trods af at de kampbevidste arbejdere i strejkekomiteen stod på arbejdernes side og var for fortsat strejke. At dette kunne lade sig

gøre, skyldtes de folk, der sad i komiteen for udsendelse af information til arbejdspladserne. Denne komite, som skulle formulere flertals-beslutningen, bestod udelukkende af socialdemokrater og VPK'ere.

Under hele strejken fremførte VPK og Rantatalo kritik mod grubearbejderforbundet og dets fordømmelse af strejken. Men ligesom det er DKP's politik herhjemme, gik kritikken på, at blot den og den person blev fjernet fra forbundsledelsen, skulle det være muligt at ændre forbundets politik. I det hele taget blev illusionen om, at strejken skulle kunne forandre fagforeningen, kraftigt understøttet af VPK. Strejken skulle efter VPK's mening medvirke til at "gøre fagforeningen til en kamporganisation". Arbejdernes opmærksomhed skulle rettes bort fra selvstændige aktioner og selvstændig ledelse og ind i fagforeningsbaner.

Som tak for tjenesten blev VPK'eren Rantatalo ansat på livstid i en heltidsstilling i forbundet, og var derved selvskreven til grubearbejderforbundets kongres kort tid efter. Nu skulle mulighederne være forøget for at vælge "en ny og radikal bestyrelse". Kongressen kom, og til ny formand valgtes blandt et flertal af pampere - ikke en aktiv grubearbejder, men en socialdemokratisk pamper, der længe havde været heltidsansat i forbundet.

Revisionisternes illusioner om, at det er muligt for arbejderne

at skabe de nuværende fagforbund om til kamporganisationer, er den rene ønsketænkning. Fagforeningerne er i dag en af de kapitalistiske samfunds vigtigste støttepillere. De folk, der vil holde kampen indenfor de rammer, hvor de selv kan beherske den, må ikke få nogen indflydelse i en strejkekomite. Arbejdernes egne møder, uden noget fagligt juristeri, uden korridorpolitik, gør disse fagforeningslegalister, hvadenten de kalder sig socialdemokrater eller "kommunister", overflødige som kampdeltagere. På disse møder må arbejderne kunne trække folk ud af strejke-komiteen, som har vist sig at svingte deres opgaver, og vælge nye kampduelige folk ind. Efter Kiruna-strejken brød en kæde af strejker ud i Sverige, mange under ledelse af strejke-komiteer. De steder, hvor man har overholdt princippet om at holde fagforenings- og classesamarbejdsfolk udenfor komiteen, er der opnået størst håndgribelige resultater. Nogle steder har disse strejke-komiteer fungeret videre på arbejdspladsen efter strejkens afslutning og har i et vist omfang forsøgt at udbygge solidariteten og kontakten arbejdspladserne imellem - uden om fagforeningsapparatet.

For en ulovlig strejke kan ikke i vore dage slå arbejdskøberen ud økonomisk. Arbejdskøberorganisationerne råder over umådelige pengesummer, de kan støtte sig til. Derfor er spørgsmålet om solidaritets-aktioner og -strejker fra andre arbejdspladser af stor betydning. En af

strejke-komiteens vigtigste opgaver er sammen med de øvrige arbejdere at tage praktiske skridt til at organisere dette arbejde, således at arbejdskøberne ikke får mulighed for at isolere de strejkende.

Strejke-komiteernes begrænsning

En strejke kan ikke udelukkende gøres op i kroner og øre. Af de negative erfaringer må vi også tage ved lære, undgå at gøre de samme fejl, således at vi kan vende nederlag til sejr. Dette har været formålet med at gennemgå forløbet og ledelses-formerne i de nævnte strejker.

Som sagt kan en strejkekomite være et meget stærkt våben på en arbejdsplads, såfremt den har en rigtig ledelse og er valgt ud af vore egne rækker. Dens opgave er at varetage den daglige forsvarskamp mod arbejdskøberne. Men immervæk er denne kamp kun en kamp om lønnens størrelse eller forbedrede arbejdsforhold inden for udbytter-systemets rammer.

Skal kampen om lønnen udvides til kampen om magten i samfundet, er opbygningen af et kommunistisk arbejderparti nødvendigt, et parti, hvis basis er arbejdsplads-celler. Det er nødvendigt for at koordinere kampen som den føres på de enkelte arbejdspladser til en samlet klassekamp.

I dette perspektiv kan strejke-komiteerne komme til at udgøre kimen til et sådant kommunistisk arbejderparti.

STREJKE-KOMITEENS OPGAVER

Valget af strejkekomite bør helst foregå inden strejken bryder ud. På mødet, hvor strejkekomiteen skal vælges, er det vigtigt, at alle faggrupper og hold på virksomheden får mulighed for at deltage.

Når kravene er diskuteret og formuleret, kan man, hvis det er en større arbejdsplads, vælge en kammerat til strejkekomiteen ud af f.eks. hver 50 mand. Alle må

vælges ved direkte valg, og komite-medlemmerne er naturligvis ulønnede. Det må være de absolut bedste og ærligste kammerater, der vælges. Personer, der sætter de fagretslige regler højere end arbejdskammeraternes interesser; som har tilknytning til tillidsmands-institutionen eller de eksisterende "arbejder"-partiers ledelse, må holdes uden for strejkekomiteen. I praksis vil dette være det vanskeligste

punkt under strejke-forløbet. Folk med tillidsposter er mange steder dem, der opfører sig mest dominerende på arbejdspladsen. Men kun hvis de i praksis har vist sig villige til fuldstændig at kvitte med de fagretslige regler, kan de indgå i strejke-komiteen. Alle erfaringer fra tidligere strejker viser dog, at det her er bedre at være for kritisk end for eftergivende. Ud af strejkekomiteen må der vælges et arbejdsudvalg, hvis opgave det er regelmæssigt at sammenkalde komiteens medlemmer for at aflægge beretning for dem, informere dem, og gennem dem opretholde forbindelse med de strejkende.

Komiteen må desuden vælge et for-handlingsudvalg, der kan gå til ledelsen med de krav, arbejderne har formuleret og føre de løbende forhandlinger under konflikten. Indleder virksomhedsledelsen ikke straks realitets-forhandlinger med forhandlings-udvalget, må strejken træde i kraft, og under evt. fortsatte forhandlinger må strejken ikke afbrydes. Hvis kravene skal igennem, må forhandlinger føres udfra en styrkens position. Arbejdskøberen vil udnytte den svaghed vi viser, hvis vi går i arbejde, før kravene er opfyldt.

Vi må være indstillet på, at fagforeningsfolk vil forhandle og manøvrere bag kulisserne og muligvis vil prøve at slutte aftaler bag vores ryg. Derfor må strejkekomiteen nøje følge disse folks virksomhed, afsløre dem, og evt. tage initiativ til demonstrationer uden for forbundskontoret.

Ved en ulovlig strejke under selvstændig ledelse kan vi være 100% sikre på, at der vil blive iværksat en hetz-kampagne fra

arbejdskøber- og den faglige topledelses side. Derfor er det vigtigt, at komiteen sørger for at holde offentligheden underrettet gennem presse-meddelelser, om muligt gennem offentlige møder, og allervigtigst gennem løbesedler og en strejkeavis, der giver et billede af kravene, kampens forløb, kampledelsens virksomhed og solidaritets-arbejdet.

Når vi tager i betragtning, at strejkekasserne vil være lukkede med syv segl, er organisering af indsamlings-arbejde meget vigtigt. Arbejdskøberne vil udnytte det økonomiske pres, vi kommer ud i, til at nedbryde kampviljen. Dette kan modvirkes ved et effektivt indsamlings-arbejde på andre arbejdspladser, på gader, osv. I Foreningen Arbejder-Solidaritet er man i dag ved at opbygge et solidaritets-apparat, der kan virke for dette formål. Strejkekomiteen må sende folk ud til møder på arbejdspladser indenfor samme fag, og på andre større arbejdspladser, for at redegøre for situationen og organisere støtte.

Under hele strejken må der holdes regelmæssige strejke-møder, som kan sikre kontakten mellem strejke-komiteen og de strejkende. Her må strejke-komiteen redegøre for sit arbejde, enhver ny vending i situationen må grundigt diskuteres af alle, ethvert nyt initiativ må gennemdrøftes for at sikre et så godt resultat som muligt. Strejke-komiteen må

Arbejder-Solidaritet

Indmeldelse i foreningen kan ske ved at indbetale 22,- kr. på giro 186102 til foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, kasseren, Kgs. Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

STRASSBOURG-TESERNE

Erfaringer fra den økonomiske kamp

Strassbourgteserne fra Røde
Faglige Internationale, 1929.

På arbejdspladserne vokser
oppositionen mod LO's samar-
bejdspolitik med arbejdskøb-
erne. Flere og flere arbejds-
pladser tvinges til at tage
kampen op uden om det faglige
apparat - tvinges til at stå
på egne ben.

Hvordan skal denne kamp orga-
niseres, hvis den skal føre
til resultat?

Strassbourgteserne tager dis-
se og mange andre spørgsmål
op udfra de rige erfaringer,
arbejdere fik i det fagoppe-
sitionelle arbejde i 20-erne.

Spørgsmålet om arbejderne
egen strejkeledelse - om hvor-

dan de vilde strejker forbered-
des. Det er ligeså aktuelt i
dag som dengang.

ARBEJDERBLADET har oversat
Strassbourgteserne. Køb dem -
og brug dem i det politiske
arbejde.

PRIS 1,00 KR.

følge de beslutninger, arbejderne
tager på strejke-møderne.

Er der folk i strejkekomiteen,
der under det pres, det er at
være i ulovlig strejke, svigter
den tillid, de er valgt ind på,
er det absolut vigtigt, at sådan-
ne folk skiftes ud med nye kamp-
duelige folk.

Det er vigtigt, at strejken ikke
opfattes som en slags ferie, men
at den virkelig opfattes som det
klasse-sammenstød, den er, og at
alle de strejkende bliver draget
aktivt ind i strejke-arbejdet.

Udover regelmæssige strejke-
møder, hvor beslutninger tages,
må der organiseres strejke-
vagter. Der må organiseres udde-
ling af løbesejler på andre ar-
bedspladser, salg af evt. strej-
keavis, demonstrationer, osv.

En af de måder arbejdskøberen
håber at splitte os på, er hvis
vi mister kontakten med hinanden
under strejkens forløb. Derfor
må ikke alene alle de strejkende,
men så vidt muligt også de strej-
kendes familiemedlemmer inddrages
i kampen og solidaritets-arbejdet.

Jo større vores enhed og kontakten
er, og jo flere der inddrages i
kampen, jo større er mulighederne
for at føre strejken til sejr.
Efter strejkens afslutning er det
vigtigt på arbejdspladsen at vi-
dereføre den kamporganisering
strejkekomiteen er. Det er også
den eneste måde vi kan forhindre
chikanerier og politiske fyringer
af de mest aktive folk efter strej-
ken. Gevinsten fra en sejrrig
strejke kommer jo alle arbejderne
til gode. Derfor må vi også i
fællesskab være forberedte på at
stå sammen mod evt. andre konse-
kvenser strejken medfører. Arbej-
dermøder uden om fagforenings-
rammerne må fortsætte. Komiteen
må undersøge virksomhedens for-
hold og økonomi, således at ar-
bejderne nøje ved, hvornår situ-
ationen igen er gunstig for ak-
tion.

FORBEREDELSE AF STREJKEN

Jo bedre en strejke forberedes,
jo større udsigt er der til sejr.

En stor del af det forberedende
arbejde må ske gennem at propa-
gandere for, hvorfor det er nød-

vendigt og rigtigt at gribe til strejkevåbnet uden om det faglige apparat. Henvis her til erfaringer fra tidligere strejker og påpeg konkret hver eneste gang fagforenings-bureaukraterne ved classesamarbejds-politik går imod vores interesser. Det forberedende arbejde må føres under parolerne:

"Vent jer ingenting fra de reformistiske ledere, de vil kun forråde jer!"

"Tag sagen i jeres egne hænder - forbered jer til kamp - dan strejkekomiteer!"

Dine og andres diskussioner med arbejdskammeraterne om disse ting kan evt. suppleres med salg af Arbejderbladet, eller materiale fra andre kommunistiske arbejdergrupper, der propaganderer for organisering af ulovlige strejker gennem strejkekomiteer, og som afslører fagforenings-bureaukratiets virksomhed.

Du må belave dig på, at dette indledende arbejde kan strække sig over lang tid. Reformismens greb om mange af arbejdskammeraterne er endnu ret stærkt. Og mange af de mere bevidste har gennem årelange erfaringer i nederlag og forræderi en skepsis overfor, at det kan lade sig gøre at opnå enighed blandt arbejdskammeraterne.

Forbered dig også godt til fagforeningsmøderne. Selv om det

ofte kun er en meget lille del af arbejdspladsen, der møder frem her, er der altid bevidste og skeptiske kammerater imellem. Brug også dette forum til konkret at afsløre classesamarbejds-politikken og påpege nødvendigheden af at kæmpe uden om fagforeningsrammerne.

Når der er optræk til konflikt på virksomheden, kan du samle de mest bevidste kammerater til et møde. Tag her initiativ til at I sammen undersøger firmaets økonomiske stilling, lagerbeholdning, osv. Vi må være klar over, at i visse situationer kan firmaet være interesseret i at frempro-

vokere en strejke for at få tømt overskudslageret. En sådan situation er selvfølgelig meget ugunstig for en strejke. Undersøg de konkrete misforhold, der råder på virksomheden, og som må bekæmpes. Herudfra må man prøve at sammenstille kravene.

Diskutér også hvordan strejken bedst organiseres ud fra de specielle forhold, der er på den virksomhed, hvor I arbejder. Uddel 'Strassbourg-teserne' (Om strejketaktikken) på mødet, og - hvis der er mulighed for det, organiser senere et par studiemøder over denne pjece.

Når strejken nærmer sig, kan en løbeseddel uddeles på arbejdspladsen, hvori I sammenfatter kravene og gør klart, at strejken må gennemføres under selv-

stændig ledelse. Vær opmærksom på, at arbejdskøberen vil forsøge at fyre aktive folk. Visse tillidsmænd vil i nogle tilfælde også optræde direkte som stikker mod de folk, han opfatter som en trussel mod sin position.

Er der stemning blandt arbejdskammeraterne for at gå i strejke, skal der straks tages initiativ til at indkalde et forberedende strejke-møde for alle arbejderne på virksomheden.

På dette møde må alle kravene igen gennemgås, og det må nøje diskuteres, om situationen er gunstig for strejke. Vælg på dette møde en foreløbig strejkekomite, der bl.a. må udføre følgende opgaver: Grundig undersøgelse af kravene, forberedelse af strejke-løbeseddel og evt. strejke-avis, undersøge mulighederne for støtte fra andre arbejdspladser, oprettelse af strejke-fond, osv., forberedelse af dagsorden til det første egentlige strejke-møde.

FORTSAT FRA SIDE 2

som er en forudsætning for dens overleben, driver den ud i en desperat kamp for retten til at udbytte og myrde vores klassebrødre i Vietnam og det øvrige Indokina.

Kapitalismen har forlængst udspillet sin rolle, og i dag hvor den rystes af økonomiske vanskeligheder, viser den sig i sin mest bestialske og rovgridske form.

Store demonstrationer udtrykker for tiden had mod USA-imperialismens hensynsløse myrden af den vietnamesiske nations arbejdere og bønder, kvinder og børn.

Men demonstrationer er ikke nok.

Socialdemokratiet og andre reformistiske partier fører i dag classesamarbejdspolitikken fra 30'erne videre. Ved tilslutningen til NATO gik Socialdemokratiet i 1949 i åben alliance med de mest reaktionære og militaristiske kredse. Den nye store allierede var USA, der under verdenskrigen havde profiteret sig stærk nok til at træde frem på arenaen som den nu førende imperialist-stat.

"Aktuelt" har da også straks ta-

get afstand fra den revolutionære rejsning i Vietnam. I folketinget har Socialdemokratiet og SF stemt for en udtalelse, hvori man tager afstand fra såvel vietnamesernes offensiv som USA-bombningerne af Nordvietnam.

Politikere fra Socialdemokratiet og SF har talt internationalisme og humanitær hjælp til dem, der lider i Vietnam. Men de har praktiseret fordømmelse af vietnamesernes kamp, når den med våben i hånd retter sig mod de kræfter, der påfører dem lidelser.

LO's Thomas Nielsen taler om internationalisme i forbindelse med kapitalens EEC: "...jeg er tilhænger af Europa-tankens, ud fra det mål, som internationalister i arbejderklassen må kunne se, ligger i dette".

Socialdemokratiets og LO's internationalisme er imperialistisk internationalisme. En gentagelse af den politik, der blev ført overfor fascismen i sin tid. Hyklerisk tale om fred, humanitær hjælp - men reel alliance med USA-imperialismen og den internationale kapital.

På hjemmefronten gør disse reformister alt, hvad de kan, for at afspore og sabotere de arbejdskampe, der skal medvirke til at bringe vores arbejdskammerater en afklaring af den danske kapitalismes karakter og dens sammenvoksen med den internationale kapital.

LO bruger de fagretslige regler til direkte skruebrækkervirksomhed overfor sine medlemmer. Med arbejdsret og lignende kriminaliserer de kampen for bedre løn og arbejdsbetingelser.

I modsætning til vores kæmpende klassebrødre i Sydøst-Asien står vi i dag dårligt rustede til et opgør med vores hjemlige udbyttere. Det er i en vis grad lykkedes for Socialdemokratiet og LO at lave splittelse og passivitet i vores rækker.

Støtte til den vietnamesiske revolution indebærer derfor, at vi først og fremmest gør op med forræderne i vores egne rækker: Repræsentanterne for classesamarbejdet. Spørgsmålet om internationalisme og solidaritet er i dag et spørgsmål om organisation for at kunne rette slaget mod klassefjenden. Et spørgsmål om opbygning af en landsomfattende revolutionær kommunistisk organisation med dybe rødder på arbejdspladserne.

Det indebærer afsløringer af og kamp mod vores hjemlige imperialist-køtere. Det indebærer støtte til den bevægelse, der i dag foregår blandt vores arbejdskammerater, bort fra socialdemokratismens og fagforenings-bureaukrati-

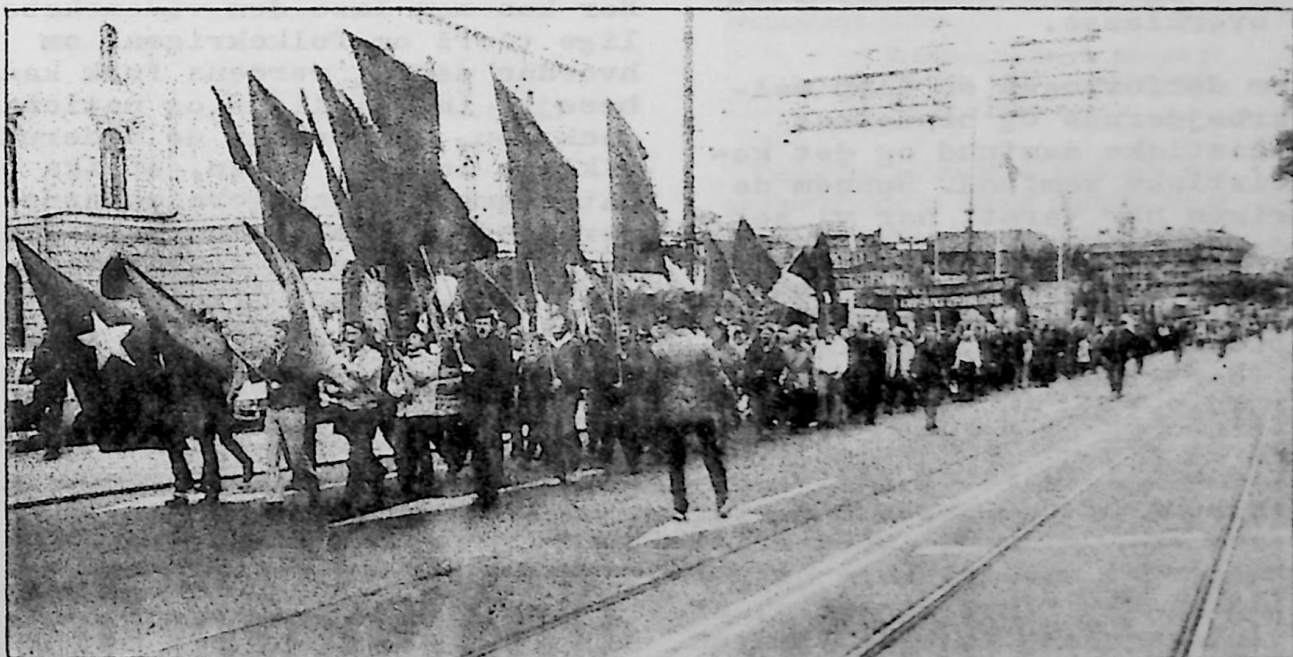
ets lammende greb. Det indebærer økonomisk og politisk støtte til de ulovlige strejker og kamp for organisering af strejkekomiteer.

Der kan synes himmelvid forskel på disse opgaver og det vietnamesiske folks revolutionære kamp. Men målet er det samme: mod imperialismen og udbytning, for socialisme.

Og ligesom det vietnamesiske folks selvopofrende og tapre kamp støtter os i vor kamp, således yder vi bedst Vietnam og andre kæmpende folk støtte, ved at svække imperialismen på vor front.

Derfor må vi bekæmpe ethvert forsøg fra de såkaldte arbejderpartiers side på at rejse reformkrav, som ikke er forbundet med vores selvstændige kamp på arbejdspladserne. Som ikke er forbundet med udviklingen af klassebevidstheden og med kamp mod illusioner om, at reformer kan forandre de grundlæggende magtforhold i samfundet.

Det er nemlig klassebevidstheden, forståelsen af vores klasseinteresser og genvindelse af troen på egen styrke, der er forudsætningen for proletarisk internationalisme.

Hvordan Vietnams Folk Sejrer

I april måned gik det vietnamesiske folk til offensiv mod de amerikanske imperialister og de vietnamesiske reaktionære, som overalt blev trængt tilbage - trods deres moderne krigsmaskiner og den systematiske bombe-regn. Vietnams arbejdere og bønder har atter vist alverden, at USA er en papirtiger, som nok ser frygtindgydende ud, men som i virkeligheden er afmægtig over for folkekrigens enorme styrke.

Når man vurderer en krig, skal man ikke alene se på hvilke lande, der kæmper mod hinanden, men først og fremmest på hvilke klasser der bekæmper hinanden. Vietnamkrigen udkæmpes således mellem Vietnams arbejdere og bønder og USA's og Sydvietnams reaktionære overklasse.

Det er derfor også en kamp mellem arbejderne og bøndernes socialistiske samfund og det kapitalistiske samfund. Gennem de år krigen har varet, har vi set, hvordan Vietnam skridt for skridt har tilkæmpet sig ny frihed. Fra begyndelsen, hvor partisanerne oprettede små baser, der lå som røde "øer" i det reaktionære hav, har folkekrigen nu vokset sig så stærk, at den har indkapslet de reaktionære i færre og færre baser som folkehavet nu lukker sig over en efter en. Og skønt imperialisterne bomber mere og mere desperat, så er det klart for alle, at det vietnamesiske folk har sejren inden for rækkevidde.

Således er udviklingen i Vietnam, og således var udviklingen under Kinas 20 år lange revolutionære krig, hvor det kinesiske folk smed japanske og amerikanske imperialister og deres reaktionære lakajer ud i Stillehavet.

De indokinesiske folks revolutionære krig er på mange måder en fortsættelse af den kinesiske revolution, og indokineserne benytter med stor succes erfaringerne herfra i deres kamp mod imperialisterne.

Mao Tse-Tung var den militære leder af Kinas revolutionære krig. I hans værker kan vi læse om, hvordan krigens problemer blev løst indtil den endelige sejr. Her kan man læse den videnskabelige teori om folkekrigen, om hvordan den 3. verdens folk kan besejre imperialismen og national reaktion, om hvordan de underudviklede lande i Asien, Afrika og Latinamerika kan gøre en ende på deres halvfeudale middelalderlige forhold og indføre socialismen.

VI BRINGER I DET FØLGENDE NOGLE CITATER FRA VÆRKER OM FOLKEKRIGEN OG HÅBER, AT DE KAN BIDRAGE TIL FORSTÅElsen AF, HVAD DER SKER I INDOKINA:

MAO TSE-TUNG OM FOLKEKRIG

Alle reaktionære er papirtigre. I ydre fremtræden er de reaktionære frygtindgydende, men i virkeligheden er de ikke så mægtige. Fra et langfristet synspunkt er det ikke de reaktionære, men folket, der er virkelig mægtigt.

»Samtale med den amerikanske korrespondent Anna Louise Strong« (august 1946), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 70.

Historien viser, at krige inddeles i to arter, retfærdige og uretfærdige. Alle krige, der er progressive, er retfærdige, og alle krige, der hæmmer fremskridt, er uretfærdige. Vi kommunister modsætter os alle uretfærdige krige, der hæmmer fremskridt, men vi modsætter os ikke progressive, retfærdige krige. Ikke blot modsætter vi kommunister os ikke retfærdige krige, vi deltager aktivt i dem.

»Om langvarig krig« (maj 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 150.

Krig, dette uhyre af gensidig nedslagtning mellem mennesker, vil endegyldigt blive elimineret af det menneskelige samfunds fremskridt, og tilmed i en ikke alt for fjern fremtid. Men der er kun én måde at eliminere den på, og det er at bekæmpe krig med krig, at bekæmpe kontrarevolutionær krig med revolutionær krig, at bekæmpe national kontrarevolutionær krig med national revolutionær krig og at bekæmpe kontrarevolutionær klassekrig med revolutionær klassekrig.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936), *Udvalgte værker*, bind I, s. 182-83.

Ifølge den marxistiske teori om staten er hæren statsmagtens vigtigste bestanddel. Enhver, der ønsker at erobre og bevare statsmagten, må have en stærk hær. Nogle mennesker gør nar af os som fortalere for »krigens almagt«. Ja, vi er fortalere for revolutionær krigs almagt; det er godt, ikke dårligt, det er marxistisk. Det russiske kommunistiske partis geværer skabte socialismen. Vi vil skabe en demokratisk republik. Erfaring i klassekampen i imperialismens æra lærer os, at det kun er ved hjælp af geværets magt, at arbejderklassen og de arbejdende masser kan slå det væbnede bourgeoisie og de væbnede herremænd; i denne betydning kan vi sige, at kun med geværer kan hele verden omformes.

»Problemer om krig og strategi« (6. november 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 219.

Våben er en vigtig faktor i krig, men ikke den afgørende faktor; det er mennesker, ikke ting, der er afgørende. Styrkeprøven er ikke blot en prøve mellem militær og økonomisk magt, men også en prøve mellem menneskelig magt og moral. Militær og økonomisk magt ligger nødvendigvis i hænderne på mennesker.

»Om langvarig krig« (maj 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 143-44.

Uden en folkehær har folket intet.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 296-97.

Vor taktik er guerillataktik. Den består i hovedsagen af følgende punkter:

»Opdel vore styrker for at vække masserne, koncentrer vore styrker for at tage os af fjenden.«

»Fjenden rykker frem, vi trækker os tilbage; fjenden slår lejr, vi plager ham; fjenden trættes, vi angriber; fjenden trækker sig tilbage, vi forfølger.«

»For at udvide stabile baseområder, anvend den politik at gå frem i bølger; når forfulgt af en magtfuld fjende, anvend den politik at foretage omgående bevægelse.«

»Væk det største antal af masserne på den kortest mulige tid og ved hjælp af de bedst mulige metoder.«

Denne taktik er ganske som at kaste et net ud; til enhver tid bør vi være i stand til at kaste det ud eller trække det ind. Vi kaster det bredt ud for at vinde masserne over på vor side og trækker det ind for at tage os af fjenden.

»En enkelt gnist kan starte en præriebrand« (5. januar 1930), *Udvalgte værker*, bind I, s. 124.

Vort princip er, at partiet kommanderer geværet, og geværet må aldrig få lov til at kommandere partiet.

»Problemer om krig og strategi« (6. november 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 224.

Denne hær er magtfuld, fordi alle dens medlemmer har en bevidst disciplin; de er kommet sammen, og de kæmper ikke af hensyn til nogle få enkeltpersoners eller en snæver klikes private interesser, men af hensyn til de brede massers og hele nationens interesser. Denne hærs eneste formål er at stå fast på det kinesiske folks side og helhjertet at tjene det.

Sm. II, s. 264.*

Den kinesiske Røde Hær er et væbnet organ til udførelse af revolutionens politiske opgaver. Især for øjeblikket bør den Røde Hær visselig ikke indskrænke sig til at kæmpe; foruden at kæmpe for at ødelægge fjendens militære styrke bør den skuldre sådanne vigtige opgaver som at udføre propagan-

da blandt masserne, organisere masserne, bevæbne dem, hjælpe dem med at etablere revolutionær politisk magt og oprette partiorganisationer. Den Røde Hær kæmper ikke blot for kampens skyld, men for at udfolde propaganda blandt masserne, organisere dem, bevæbne dem og hjælpe dem med at etablere revolutionær politisk magt. Uden disse mål mister kampen sin mening, og den Røde Hær mister sin eksistensberettigelse.

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 106.*

Et andet særdeles betydningsfuldt og karakteristisk særtræk ved den Ottende Rutehær er dens politiske arbejde, der ledes af tre grundlæggende principper. For det første princippet om enhed mellem officerer og mandskab, hvilket betyder udryddelse af feudal praksis i hæren, forbud mod at slå og at skælde ud, opbygning af en bevidst disciplin og at dele ve og vel – og resultatet heraf er, at hele hæren er tæt forenet. For det andet princippet om enhed mellem hæren og folket, hvilket betyder at opretholde en disciplin, der forbyder den mindste krænkelse af folkets interesser, at udfolde propaganda blandt masserne, at organisere og bevæbne dem, lette deres økonomiske byrder og undertrykke forræderne og kollaboratorerne, der skader hæren og folket – og resultatet heraf er, at hæren er tæt forenet med folket og bydes velkommen overalt. For det tredje princippet om at splitte de fjendtlige tropper og give krigsfanger mild behandling. Vor sejr afhænger ikke blot af vore militære operationer, men også af splittelsen af de fjendtlige tropper.

»Interview med den britiske journalist James Bertram« (25. oktober 1937), *Udvalgte værker*, bind II, s. 53.*

Eftersom Kinas nøglebyer længe har været okkuperet af de mægtige imperialister og deres reaktionære kinesiske allierede, er det bydende nødvendigt for de revolutionære rækker at omdanne de tilbagestående landsbyer til fremskredne, konsoliderede baseområder, til store militære, politiske, økonomiske og kulturelle bastioner for revolutionen; hvor-

fra de kan bekæmpe deres nedrige fjender, der bruger byerne til angreb på landdistrikterne, og på denne måde gradvis opnå den fulde sejr i revolutionen gennem langvarig kamp; det er bydende nødvendigt for dem at gøre dette, hvis de ikke ønsker at gå på kompromis med imperialismen og dens lakajer, men er besluttet på at kæmpe videre, og hvis de har i sinde at opbygge og hærde deres styrker og undgå afgørende slag med en mægtig fjende, mens deres egen styrke er utilstrækkelig.

»Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti« (December 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 316–17.

Hvis man betragter den revolutionære krig som helhed, supplerer folkeguerillaernes operationer og den Røde Hærs hovedstyrkers operationer hinanden som et menneskes højre arm og venstre arm, og hvis vi kun havde den Røde Hærs hovedstyrker uden folkeguerillaerne, ville vi være som en enarmet kriger.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936), *Udvalgte værker*, bind I, s. 238.

Vore operative principper er:

1) Angrib spredte, isolerede fjendestyrker først; angrib koncentrerede, stærke fjendestyrker senere.

2) Tag små og middelstore byer og vidtstrakte landdistrikter først; tag store byer senere.

3) Gør udslettelsen af fjendens effektive styrke til vort hovedmål; gør ikke det at holde eller erobre en by eller lokalitet til vort hovedmål. At holde eller erobre en by eller en lokalitet er resultatet af udslettelsen af fjendens effektive styrke, og ofte kan en by eller lokalitet først holdes eller erobres endegyldigt, når den har skiftet hænder nogle gange.

(4) Koncentrer i ethvert slag en absolut overlegen styrke (to, tre, fire og sommetider endog fem eller seks gange så stor som fjendens styrke), omring fjendestyrkerne fuldstændigt, stræb efter at udslette dem tilbundsgående og lad ikke nogen slippe ud af nettet. Brug under særlige omstændigheder den metode at rette

knusende slag mod fjenden, det vil sige, koncentrerer al vor styrke om at rette et frontalangreb og et angreb mod den ene af eller begge hans flanker med det formål at udslætte én del og sprede den anden, således at vor hær hurtigt kan flytte sine tropper for at knuse andre fjendtlige styrker. Stræb efter at undgå udmattelsesslag, i hvilke vi mister mere, end vi vinder, eller det kun går lige op. På denne måde vil vi, skønt vi som helhed er underlegne (i numerisk henseende), være absolut overlegne i hver enkelt del og hver specifik kampagne, og dette sikrer sejren i kampagnen. Efterhånden som tiden går, bliver vi overlegne som helhed og vil til syvende og sidst udslætte fjenden helt.

(5) Udkæmp ikke et slag uden forbedrelse, udkæmp ikke et slag, man ikke er sikker på at vinde; gør alt for at være vel forberedt til hvert enkelt slag, gør alt for at sikre sejren under det givne sæt betingelser mellem fjenden og os.

(6) Giv vor kampstil fuld udfoldelse – mod i kampen, ingen frygt for ofre, ingen frygt for udmattelse og fortløbende kamp (det vil sige udkæmpelsen af slag i rækkefølge inden for kort tid uden hvil).

(7) Stræb efter at udslætte fjenden, når han er på march. Hav samtidig opmærksomheden henledt på taktikken med stillingsangreb og indtag fjendtlige befæstede punkter og byer.

(8) Hvad angreb på byer angår, indtag da beslutsomt alle fjendtlige befæstede punkter og byer, der er svagt forsvarede. Indtag, når det er opportunt, alle fjendtlige befæstede punkter og byer, der forsvares med moderat styrke, forudsat at omstændighederne tillader det. Hvad angår alle kraftigt forsvarede fjendtlige, befæstede punkter og byer, vent indtil betingelserne er modne og tag dem så.

(9) Udfyld vor styrke med alle de våben og det meste af det personel, der er blevet erobret fra fjenden. Vor hærs vigtigste kilder til mandskab og materiel er ved fronten.

(10) Gør god brug af pauserne mellem kampagnerne til hvile og til at træne og konsolidere vore tropper. Perioder med hvile, træning og konsolidering bør i almindelighed ikke være ret lange, og fjenden bør så vidt muligt ikke få noget pusterum.

Dette er de vigtigste metoder, som Folkets Befrielseshær har betjent sig af i overvindelsen af Chiang Kai-shek. De er resultatet af hærdriften af Folkets Befrielseshær igennem lange års kamp mod hjemlige og udenlandske fjender og passer fuldstændigt til vor øjeblikkelige situation. ... vor strategi og taktik er baseret på en folkekrig; ingen hær, der er imod folket, kan bruge vor strategi og taktik.

»Den øjeblikkelige situation og vore opgaver« (25. december 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 112-14.*

Og understregningen af arbejdet i baseområderne i landdistrikterne betyder ikke opgivelse af vort arbejde og i de andre uhyre landdistrikter, der stadig står under fjendens herredømme; tværtimod, uden arbejdet i byerne og i disse andre landdistrikter ville vore egne baseområder i landdistrikterne være isolerede, og revolutionen ville lide nederlag. Desuden er revolutionens endelige mål erobringen af byerne, fjendens hovedbaser, og dette mål kan ikke nås uden hensigtsmæssigt arbejde i byerne.

»Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti« (December 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 317.

Verdens folk, foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres håndlangere! Verdens folk, vær modige, vov at kæmpe, byd vanskeligheder trods og gå frem bølge efter bølge. Så vil hele verden tilhøre folket. Uhyrer af alle slags vil blive ødelagt.

»Erklæring til støtte for folket i Congo (L) mod amerikansk aggression« (28. november 1964), *Folk i hele verden, foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres lakajer*, 2. udg. s. 14.

Som den indokinesiske revolution er en fortsættelse af den kinesiske, således var den kinesiske en fortsættelse af Oktober-revolutionen i Rusland i 1917, selv om denne ikke varede 20 år men kun 10 dage.

Fr. Engels, som sammen med Karl Marx skrev Det kommunistiske Manifest, har sagt, at "kommunismen er læren om betingelserne for arbejderklassens sejr."

Efter Oktober-revolutionen forsøgte de kinesiske kommunister forgæves at gennemføre en proletarisk revolution i Kinas in-

dustribyer. Men industrien var ikke udviklet nok, arbejderklassen var dengang endnu ikke stærk nok til at det kunne lykkes – betingelserne var ikke til stede, og magthaverne kunne drukne opstandene i blod, bl. a. ved at hente lejesoldater i det enorme og uvidende bondeland. Kommunismen måtte derfor udvikle sig under disse nye betingelser, og man måtte finde nye metoder for at vinde sejr.

FORTSÆTTES SIDE 22

FRA ARBEJDS- PLADSERNE

FRA EN SKIBSVÆRFTS-ARBEJDER HAR
VI MODTAGET EN KOMMENTAR TIL
DEN SVEJSERAPPORT, DER BLEV GEN-
GIVET I SMEDEFORBUNDETS FAGBLAD
'METAL', nr. 4/1972. DESUDEN EN
KOMMENTAR TIL FAGFORENINGS-
BUREAUKRATERNES AKCEPT AF AK-
KORD-RÆSET. (red.)

Kommentar til svejserappen

Jeg kunne godt tænke mig at komme med nogle kommentarer (kritik) af den nuværende fagforeningsstruktur.

Først: Er forbundet ikke centraliseret nok som det er? Åbenbart ikke, nu skal afdelingerne reduceres fra 85 i provinsen til 47, og i København fra 14 til 7. I mine øjne er det en yderligere befæstelse af denne her mentalitet, der hersker, at al information kommer fra oven. Den er som oftest vedtaget på forhånd, så det er spild af tid og kræfter at prøve at ændre den på generalforsamlingen. Men i dette tilfælde, skriver Metal, at det ikke skal ud til diskussion i afdelingerne, så der ligger en afklaring til kongressen. Jeg opfordrer til at gå imod denne centralisering, idet den kun tjener magthaverne yderligere.

Et bevis på hvor "effektivt" forbundet er, ligger i svejserappen, der er delvis offentliggjort i Metal nr. 4/1972.

For det første, hvem laver denne analyse? Jo, det gør følgende: 2 fra Arbejdstilsynet, 2 fra Arbejdsgiverforeningen, 2 fra DSMF og en læge fra arbejdsmedicinsk klinik.

Der skulle jo være to, som vi havde tillid til, nemlig dem fra DSMF. Men Janus Jensen hopper vi let henover, han er nemlig sekretær i DSMF, og er dermed med til at give arbejderne møglingsmøder og deslignende lige i synet igen, altså skide med ham.

Men fællestillidsmand Thomas Nielsen fra Helsingør skulle vel være til at stole på? Men igen er det sådan, at når folk tages ud af produktionen, får et lille kontor og "eget tlf.-nr.", (det sidste er skam medvirkende til at manden føler sig betydningsfuld), så kniber det noget med at forstå makkernes indvendinger over dårlig udluftning, og andre gener. Der er jo fin atmosfære i det lille kontor.

Lad os se på, hvad de har fundet frem til.

Pkt. 1. Ventilationen, den skal være så god som mulig, siger de, og derfor deler de op i tre rumstørrelser. Jeg kan sgu' ikke se,

Klasse-undertrykkelsen viser sig dagligt på alle livets områder. Kammerat! Rapportér til Arbejderbladet om alle udslag af kapitalismens undertrykkelse og klassefjendens optræden.

Arbejderbladet skrives af arbejdere for arbejdere. Et større net af arbejder-korrespondenter er en forudsætning for at gøre Arbejderbladet til et bedre våben på arbejdspladserne - mod udbytter-samfundet og mod de classesamarbejds-folk i vore egne rækker, der i dag prøver at binde os på hænder og fødder.

Skriv til ARBEJDERBLADET

Falkonergårdsvej 15
1959 København V

det hjælper en pind, om de så delte op i hundrede størrelser. Men alt sammen for at fortælle os, at udsugningen er dårlig. Det vidste vi i forvejen.

Pkt. 2. Hvor udsugningen ikke kan gøres effektiv (altså aldrig), må man benytte masker. Gruppen erklærer selv, at det ikke er deres opgave at anbefale et bestemt fabrikat. Altså ingen kompetance. Dernæst erklærer læge Errebe-Knudsen, at brug af masker i over 2-3 timer daglig, giver hud-ubehag ved vejtrækning gennem filter. Altså noget modsigende argumentation for brug af masker. Er vi overrasket? Har vi fået noget nyt at vide? Nej. Vi vidste det i forvejen.

Pkt. 3. Helbredstilstanden. Udvalget har fundet ud af, at der er mange "små" gener ved at svejse. Hovedpine, kvalme, opkastninger, kortvarig feber, den såkaldte metalrøgsfeber. Ligger der noget nyt i det? Nej, det vidste vi, men det nye ligger i, at alle disse ting som gruppen siger: "Tilfældende er kortvarige og ufarlige, men naturligvis generende".

Ufarlige? Ja, for dem der laver rapporten, sgu' ikke for vi andre, skal vi virkelig tro på, at det hjælper at gå en tur i Botanisk have og suge frisk luft, som det er sagt under en TV-høring d. 1/2-1972?

Det er noget forbandet fis at fyre af, og hvad med lektor Keidings udtalelser fra samme TV-høring, om at der måske kan ske genetiske skader på næste generation; det er forbigået i tavs-
hed.

Det er forbavsende med sådan en fortælling, -rapport kan der ikke være tale om at kalde det for tvivlede bøv. Man skal nemlig se ud fra et samarbejdspolitisk synspunkt, hvor det drejer sig om at støtte og hjælpe "erhvervs-
livet" på bedste måde, og det klarer DSMF i elegant stil. Føj for fanden!

Den kapitalistiske tankegang med, at det er kapital, der skaber arbejde, og ikke arbejde der skaber kapital, kan hurtigt modbevises,

selv af troende. Såvidt mig bekendt havde Adam nemlig ikke en plovmand på sig, og han var da det første menneske på jorden...

Lidt om akkord-racet

En vis højreorienteret folketingsmand, Falbe Hansen, udtalte i 1872 under frygt for overbefolkning, at han ville anbefale indførelse af akkordarbejde. Om det lykkedes dengang er ikke oplyst, men i dag er det i hvert fald lykkedes.

Akkord er mere end at knokle, det slæber også sygdomme med sig. Nogle af de mest almindelige er muskellidelser (idiotiske arbejdsstillinger) og mavesår. Det sidste ligger 4-5 gange højere for akkord end for timeløn. Desuden virker akkordsystemer direkte usolidariske, da ingen har tid til at snakke med hinanden eller interessere sig for, hvad der foregår uden for ens snævre virkefelt. Dernæst er akkord udviklet, så arbejdsgiveren får mest ud af en øget produktion, mens arbejderen igen bliver rullet. System Bedaux fortæller, at ved 100% forøget arbejdspræstation, stiger lønnen kun 20%.

Hvorfor da disse idiotiske systemer? Jo, det klarer fagbevægelsen (toppamperne) for os. Som en følge af samarbejdspolitikken, hvor begge parter stræber efter at binde os så hårdt som muligt til paragraffer og lignende, er det da indlysende, at for LO især gælder det om at så splid og spektakel arbejderklassen indbyrdes. I den forbindelse kan ses hoved-

aftalen af 1960. Her er der en bestemmelse, der siger: At akkord skal afløse almindelig timeløn "hvor dette er muligt".

I 1963 kom der en rammeaftale om produktivitetsfremmende lønsystemer, hvor LO og Arbejdsgiverforeningen erklærer sig enig i, at befolkningens levestandard er afhængig af erhvervenes konkurrence-evne. Man mente derfor, at der lå en fælles interesse i, at maskiner, materialer og arbejdskraft, blev anvendt så effektivt som muligt. Det vil sige ved produktivitetsfremmende lønsystemer. At disse systemer virker helbredsnedbrydende og ulykkesfremkaldende skider de på.

Nu har vi da, siger LO-dyrene, en arbejderbeskyttelseslov. Ja, det har vi, og jeg har brugt min en del gange. Nemlig til at tørre røven i! Loven er mildest talt åndsvagt opbygget, det siger sig selv, når jeg nævner, hvad den indeholder:

Arbejderbeskyttelsesloven af 1954.

Til lovene er knyttet 22 regula-

tiver, 17 cirkulærer, 149 bekendtgørelser, 27 publikationer, 78 nummererede og 34 unummerede meddelelser.

Det er begrænset, hvor mange arbejdere der er jurister, og dette digre værk, er afgjort kun for jurister. Selvfølgelig håndplukker man nogle små love og stikker os dem, så vi kan se, vi skal være godtfolk for at færdes på f.eks. et værft. Der er vel ingen, der har glemt Lindø-episoden. Her er der nemlig en mulighed for at studere samarbejdet mellem arbejdstilsynet, arbejdsgiver og retsvæsen, "samfundet", på nærmeste hold.

Min konklusion er blevet, at alle initiativer til at oplyse om LO's skumle virksomhed skal hilses velkommen, heri er også inkluderet Arbejderbladets studiekreds. Kan man få makkerne oplyst og samtidig få dem til at se på "samfundet" med andre øjne, nemlig med arbejderøjne, er en magtovertagelse måske inden for rækkevidde i en overskuelig fremtid.

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDSE i København og flere steder i provinsen er nu kommet godt i gang. Andre kammerater har skrevet efter studiematerialet, og nogle er gået i gang med at undersøge mulighederne for at starte en studiekreds i netop deres område.

STUDIEKREDSEN - som vi omtalte grundigt i sidste nr. af Arbejderbladet - fortsætter det meste af sommeren. Lad dig ikke holde tilbage af, at du måske på grund af ferie ikke vil kunne deltage i et enkelt af møderne.

BOR DU I PROVINSEN, så skriv eller ring til Arbejderbladet. Vi kan så sætte dig i forbindelse med andre interesserede i området.

VI HAR PRØVET AT TILRETTELÆGGE STUDIEKREDSEN SÅDAN, at der bliver mulighed for at diskutere netop de ting, det er vigtigst at have klarhed over, for at gøre arbejdet på arbejdspladserne

bedre: strejkernes betydning, - de nuværende fagforeningers karakter, og hvordan kommunister bør arbejde i disse, - strejketaktikken og strejkekomiteernes opgaver, - linjen i det parti-forberedende arbejde og i propaganda-arbejdet. En rigtig linje på netop disse områder er i dag en forudsætning for fremgang i arbejdet og for at styrke de revolutionære kræfter.

I KØBENHAVN vil der blive afholdt møde hver 14. dag. Næste møde bliver tirsdag d. 2. maj, kl. 19.30. Sted: Falkonergårdsvej 15, 1959 København V.

Tirsdag d. 2. maj:

Dimitrov: Om Fagforeningerne (Pris 2,00 kr.)

Pjecen beskriver, hvordan de reformistiske fagforeningsledere lige fra begyndelsen af dette århundrede gik over på kapitalist-klassens side. Pjecen er god som grundlag for at forstå vore hjemlige fagforeningers rolle i dag: Er det muligt, som bl.a. DKP mener, at "gøre fagforeningerne til kamporganisationer"?, - eller er det i dag en lige så hovedløs opgave som at gøre Socialdemokratiet til et parti, der fører arbejder-politik. Disse og andre ting vil blive taget op på dette møde.

Tirsdag d. 16. maj:

Om Strejketaktikken -

Strassbourg-teserne (Pris 1,00 kr.)

Vedtaget i Røde Faglige Internationale i 1929. Behandler udførligt strejkekomiteernes rolle og opgaver under ulovlige strejker; om forberedelsen af strejker, for at de skal kunne gennemføres med størst udsigt til sejr. Er strejkekomiteer i dag en realistisk kamporganisering på arbejdspladserne? Hvordan forberedes helt konkret dannelsen af strejkekomiteer? Bl.a. disse ting vil vi diskutere ud fra tidligere og nutidige erfaringer.

Tirsdag d. 30. maj:

Arbejdslønnen (Pris 2,00 kr.)

Om prisen på vores arbejdskraft. Tidløn, akkordløn, morakker-lønssystemerne og reallønnens fald under kapitalismen.

Studiekredsen fortsætter i juni med to møder. Det første over Sovjetunionens kommunistiske Partis Historie (Bolsjevikkerne) (1938-udgaven). Det andet møde over "Om Propaganda-arbejde". Nærmere oplysninger om disse møder i næste nr. af Arbejderbladet.

city
[Peter Faber's Gsa]

MINI-S
STRIP-TEASE, ONA
LOVE-CENT
Kompagnistræ
Tlf. (01) 151
(Kun for medlem
ABENT FRA KL. 15)

CLUB-HAW
VESTERBROGÅDE
CHOK-LIVE-SH
NON-STOP 13
ONAL

10, Hallo, de herrer
Intim massage, lave priser. Hos
Jette, 12-22. Club M 23, Molle-
gade 25. Gratis film.

PORNOFILMUDLEJNING
Færdigfilm 1.-kr. Fremviser 2.50 kr.
Filmcontrol Grønnegade 23, 1107 K
(01) 14022. Abent kl. 10-12, lørd. 10-14

Bella Perlefabrik
Uden udbetaling - Letmetalsperslener
lev. fra dag til dag. BE 6785 og 6176

03 95 MASSAGE
Club ny international
Dannebrogsg. 16, 12-24

EXCLUSIV
Afslapningsmassage - Sauna
bad, lys, motion. Ny mas-
sage

COND

10, Hallo, de herrer
Intim massage, lave priser. Hos
Jette, 12-22. Club M 23, Molle-
gade 25. Gratis film.

PORNOFILMUDLEJNING
Færdigfilm 1.-kr. Fremviser 2.50 kr.
Filmcontrol Grønnegade 23, 1107 K
(01) 14022. Abent kl. 10-12, lørd. 10-14

Bella Perlefabrik
Uden udbetaling - Letmetalsperslener
lev. fra dag til dag. BE 6785 og 6176

03 95 MASSAGE
Club ny international
Dannebrogsg. 16, 12-24

EXCLUSIV
Afslapningsmassage - Sauna
bad, lys, motion. Ny mas-
sage

COND

10, Hallo, de herrer
Intim massage, lave priser. Hos
Jette, 12-22. Club M 23, Molle-
gade 25. Gratis film.

PORNOFILMUDLEJNING
Færdigfilm 1.-kr. Fremviser 2.50 kr.
Filmcontrol Grønnegade 23, 1107 K
(01) 14022. Abent kl. 10-12, lørd. 10-14

Bella Perlefabrik
Uden udbetaling - Letmetalsperslener
lev. fra dag til dag. BE 6785 og 6176

03 95 MASSAGE
Club ny international
Dannebrogsg. 16, 12-24

EXCLUSIV
Afslapningsmassage - Sauna
bad, lys, motion. Ny mas-
sage

COND

I de sidste år er der sket en tydelig forandring hos den borgerlige morals vogtere hvad angår pornografi. Disse - arbejderklassens selvudnævnte samvittighed - lavede for bare få år siden et voldsomt postyr i radio og presse, når en skuespillerinde viste et glimt af sin bagdel i en film - hvad der iøvrigt altid bidrog til at give filmene succes. Skindhelligheden trivedes.

I dag oversvømmes vi af porno i alle variationer. Det ved læserne af ethvert dagblad. I storbyerne vokser bordellerne frem som svampe af jorden. I enhver tobakshandel ligger nu pornohefter i alle tænkelige afarter fremme på disken. Presse, TV og film holder sig heller ikke tilbage, men kører tværtimod frem med alle slags smudsigheder, og vore "kultur-radikale" sidder og siger "frække" ord, som har stået på lokums-døren i årevis, i håb om, at det vil gøre et frigjort og progressivt indtryk.

Efterhånden som udviklingen har stået på et stykke tid, varer det sikkert ikke længe, før en eller anden smart politiker finder på, at bordelvirksomheden burde drives af staten, således som det allerede sker i Vesttyskland.

Borgerskabets kællinger, hyklere og hellige af alle slags sukker opgivende og siger i kor med formiddagsbladene: "Bordeller har der altid været". Meningen med dette er, at "verdens ældste erhverv" altid har eksisteret og altid vil eksistere. Men dette er en helt igennem uhistorisk betragtning, som kun tjener det formål at forsvare kapitalismens kvindeforagtende samfundssyn.

Ægteskab under kapitalismen

Kendsgerningen er, at der har været samfundssystemer i vor tidligere historie, hvor seksualiteten var en følge af et naturligt behov, hvor kvinderne

frit kunne have kønslig omgang med den mand, hun selv valgte, og hvor hun frit kunne bytte partner, som hun ville. Manden havde selvsagt de samme rettigheder. Slagten blev den gang opregnet på kvindernes side, fordi de var de eneste sikre forældre. Således var forholdet i ursamfundet. Kvinderne nød her stor agtelse og anseelse. Hvad den samfundsmæssige produktion angår, så blev den ligeligt fordelt mellem stammens medlemmer.

Men i og med at klasserne opstod med deling i undertrykte og undertrykkende klasser, (f. eks. fri mænd og slaver) blev denne indstilling uholdbar, og par-familien blev indført for at bevare den private ejendomsret indenfor familien.

I den feudale middelalder var det skik, at "passende" sønner og døtre blev gift allerede i den tidligste barndom. Og den private ejendoms giftemål praktiseres den dag i dag i de kapitalistiske klasser, hvor man sikrer sig, at det er et "godt parti", man gifter sig med. Det er sandt, at så længe denne type ægteskaber har eksisteret, har der også været bordeller, og de har været besøgt af stor- og småborgere, mens de som er tvunget til at arbejde dér, har været arbejdersker, som er blevet drevet ned i proletarietets underste lag.

Madrasser for borgerskabet

Arbejderklassen har ingen interesser i at se sine døtre og søstre befolke bordellerne som madrasser for borgerskabet. Det er nemlig borgerskabets bordeller, der er tale om - det er borgerskabet, der besøger disse etablissementer. For kapitalisterne er det ikke mere mærkeligt at købe sig en stund seksuel tilfredsstillelse end at købe arbejdernes arbejdskraft. Alting har under kapitalismen sin pris i 'kontant betaling' - således også kærligheden.

Luderne, som befolker vore dages bordeller, eller de såkaldte massage-klinikker, tilhører det absolut laveste lag indenfor arbejderklassen. De tilhører bunden af proletariatet og er tabt for klassekampen på arbejdernes side. De sælger idag deres krop og værdighed som arbejdere for en spotpris. Skal vi af den grund vende os mod de prostituerede? Nej, kun kampen mod det kapitalistiske samfund og for socialismens gennemførelse kan for bestandigt gøre en ende på den virksomhed, de har givet sig i vold.

Porno i stedet for klassekamp

At borgerskabet i dag har ofret kristendommens renheds-ideal (som de ellers altid har prædikeret for arbejderklassen, men aldrig selv har fulgt) på den perverse pornografis alter, har sine årsager. I krisetider forandrer samfundets ideer sig hastigt, og meningen med pornoen er, at den skal aflede arbejderklassen fra klassekampen.

Ligesom fascisterne under 2. verdenskrig stræbte efter at mætte de slaviske folk "med billig, stærk erotisk litteratur for at aflede dem fra politiske aktioner", forsøger kapitalismens ideologer i dag at fodre arbejderklassen med porno for at tilsløre den stadig mere skærpede klassekamp. Pornografien er i dag et forsøg på at bortlede arbejderklassens tanker fra det, som sker i Indokina, på Irland, et forsøg på at bortlede arbejderklassens tanker fra de årlige overenskomster, fra strejkens muligheder, fra

det som virkeligt sker i Kina og Albanien og fra socialismen. Givetvis findes der også plattenslagere, der har set en mulighed for at slå mønt af denne syge side af kapitalismen, og som lever af handel med porno eller som luderkarle.

Vi må imødegå pornografiens udbredelse med det eneste middel som findes, en øget kamp for socialismen, mod kynisk udnyttelse af kvinden i almindelighed og arbejderklassens kvinder i særdeleshed. Først under socialismen når produktionen befries fra den private ejendomsret, kan kærligheden befries for sine lænker og blive virkelig fri, dvs. kærlighed, som ikke er dikteret af pengepungens størrelse. Da bliver profiteringen af kvinden en utænkkelighed, dvs., at pornografien bliver et samfundsmæssigt overstået stadium.

- o o o -

Pjecer fra ARBEJDERBLADET

LENIN: Om Strejker.....1,00 kr.

DIMITROV: Om Fagforeningerne.....2,00 kr.

OM STREJKE-TAKTIKKEN
STRASSBOURG-TESERNE.....1,00 kr.

Bestilles fra:

ARBEJDERBLADETS FORLAG
Falkonergårdsvej 15
1959 København V
Giro 20 43 45

KONTAKT-ADRESSER:

Århus

ARBEJDERGRUPPEN i ÅRHUS
c/o Karsten Piihl Jacobsen
Absalonsgade 33
8000 Århus C

Horsens

ARBEJDERGRUPPEN i HORSENS
c/o Torben Hansen
Bjerregade 11
8700 Horsens

PORTSAT FRA SIDE 15

Mao Tsetung har påpeget, at: "Forskellige modsigelser kan kun løses ved forskellige metoder. Modsigelsen mellem proletariatet og bourgeoisiet ved den socialistiske revolution, modsigelsen mellem folkets masser og det feudale system ved den demokratiske revolution og modsigelsen mellem kolonierne og imperialismen ved den nationale revolutionære krig."

den kapitalistiske statsmagt og fører samfundet videre under sin egen statsmagt: Proletariatets diktatur.

Under Lenin og det kommunistiske partis ledelse rettede det russiske proletariat dette ene knusende slag mod kapitalisterne i 10 dage i Oktober 1917. Men det tog "20 års" forberedelse at rette det. Og magtovertagelsen og den påfølgende udvikling kunne kun foregå, fordi man havde

Da Kinas kommunister ikke kunne gennemføre den socialistiske revolution, gik de derfor igang med at forene dette halvfeudale bondesamfunds utallige mindre klasser af jordløse, små og middelstore bønder, større og mindre håndværkere og handlende og selv storbønder og herremænd, som var modstandere af imperialismen til fælles kamp mod reaktionen, til den såkaldte "Demokratiske Revolution".

I Rusland var industrien udviklet nok til, at der fandtes een klasse, nemlig arbejderklassen, som alene - i løbet af 10 dage - kunne gribe statsmagten gennem den væbnede socialistiske revolution og indføre socialismen.

I de industrialiserede områder er arbejderklassen stuvet sammen i industri-centrerne, og den er fuldstændigt afhængig af den fortsatte produktion. Den må derfor indføre socialismen på den måde, at den med et slag knuser

vundet forbundsfæller i bonde- og soldatermasserne.

Som vietnameserne kan hente konkrete erfaringer hos Mao Tsetung, således kan vi hente konkrete erfaringer hos Lenin om, hvordan det blev gjort, lige fra at de isolerede revolutionære grupper begyndte at styrkes gennem et fælles bladarbejde omkring ved århundredskiftet, til det kommunistiske parti ledte arbejderklassen til sejr i 1917 og indførte proletariatets diktatur.

Mao Tsetungs lære om folkekri-gen og Lenins lære om den proletariske revolution udgør tilsammen de konkrete kampmetoder i den kommunistiske verdensrevolution. Ønsker vi at kæmpe side om side med vietnameserne kan vi først og fremmest hente konkrete erfaringer hos Lenin, men vi kan også hente mange praktiske erfaringer ved at studere Mao Tsetung.

SVENDBORG SKIBSVÆRFTS - ARBEJDERE AFVISER PROVOKATIONER

Da 6 tillidsmænd på Svendborg Værft d. 13 dec. trak sig tilbage fra deres tillidsposter, mødte de megen sympati blandt arbejderne på andre værfter.

Stødet til tillidsmændenes tilbagetræden var fyringen af Henning Sørensen på Ålborg Værft. Den dybereliggende grund var en forståelse af tillidsmandsinstitutionens funktion, som i korthed går ud på at fremme klassesarbejdet og gøre tillidsmændene til garant for de beslutninger der træffes mellem LO og Arbejdsgiverforeningen.

Svendborg-tillidsmændenes skridt mødte ikke megen sympati hos hovedparten af tillidsmandskollegerne på de andre værfter. Fællesklubbernes forretningsudvalg fra de værfter, der mødtes i Odense kort tid efter, tog afstand fra Svendborg-tillidsmændenes konsekvente handling. Altså ingen støtte fra den kant. Derimod traf de nogle beslutninger bl.a. om overarbejdsvægning, møder og nye udvalg, mens de fyrede deres sædvanlige protester af.

Beslutningerne er dog af de fleste værftsarbejdere blevet mødt med ligegyldighed på grund af deres perspektivløshed.

Heller ikke arbejdskøbernes reaktion var positiv. I Svendborg prøvede værftsledelsen at splitte arbejderne ved at give beskedne lønforhøjelser til de klubber, der beholdt deres tillidsmænd.

Heller ikke truslen om masseafskedigelser har manglet. A/S Carl Nielsen, der har erhvervet aktiemajoriteten i værftet til overtagelse pr. 1. juli, er flere gange kommet med hentydninger om, at der vil blive fyret et ganske anseeligt antal arbejdere på værftet. Disse skulle så, i god forståelse med A.P.Møller, der stadig har en

god aktiepost i værftet, tilbydes arbejde på Lindø i Odense (som ejes af A.P.Møller), hvor der er mangel på arbejdskraft. 40 km. til arbejde hver vej, bliver så den ubehagelige konsekvens af denne sjakren med arbejdskraft. At denne trussel fremsættes allerede nu, skyldes naturligvis et håb om at passivisere arbejderne.

VÆRDIGT SVAR

FRA SVENDBORG-ARBEJDERNE

Der har flere gange været gjort forsøg på at få valgt tillidsmænd på værftet igen. Formanden for DSMFs Svendborg-afdeling har især været emsig. Han er ligesom kollegaerne i DSMFs top vidende om, at uden tillidsmænd vil det forræderiske fagforeningsapparats indflydelse svækkes. Disse forsøg er dog hidtil faldet på gulvet fordi ingen ville opstille. Ordningen med at vælge talsmænd i stedet for tillidsmænd, der skal godkendes af arbejdskøberen, er blevet bevaret i de fleste klubområder.

D. 10. april blev der gjort et nyt forsøg på at få valgt tillidsmænd. Denne gang blev initiativet taget direkte fra formanden i smedeforbundets Svendborg-afdeling.

I en opfordring til medlemmerne på værftet, dateret 10. april, indkaldes til møde i forsamlingsbygningen d. 20 april. Opfordringen slutter: "Det er vort håb, at flest mulige vil deltage i dette møde og med det resultat, at der bliver valgt de nødvendige tillidsmænd".

Desuden reklameres der med, at forbundssekretær Paulus Andersen vil være tilstede. Når man tænker på, at det var forbundsledelsen i DSMF der begik direkte skruebrækkeri ved at undertegne en af-

tale hen over hovedet på skibsbyggerne i Ålborg, forstår man, at denne persons tilstedeværelse, nok skulle være et godt "trækplaster".

Indbydelsen bruger også truslen om afskedigelser i argumentet for at vælge tillidsmænd. Det hedder således om situationen efter A/S Carl Nielsens overtagelse af aktiemajoriteten på værftet: "Dette vil sikkert medføre ændringer som har relation til samtlige medarbejdere, hvorfor det vil være af største betydning, at det afbrudte samarbejde genoptages i fuld udstrækning".

Samarbejde om hvordan evt. afskedigelser skal løbe af stablen? I hvert fald en påfaldende lighed i argumentation for valg af tillidsmænd, fra både arbejdskøber og fagforbunds side.

Indbydelsen blev diskuteret på arbejdspladsen, og der var enighed om at boycotte mødet. Til mødet kom udover Svendborg-afdelingens bestyrelse og toppamperen Paulus Andersen, kun tre af værftets 250 medlemmer. De tre gik straks igen.

De resterende kunne så sidde og beklage sig til hinanden over "fremmødet". Til borgerlige aviser måtte Paulus Andersen fortælle: "Der blev ikke valgt tillidsmænd, men det var heller ikke meningen".

En lodret løgn for at skjule nederlaget. (Jvf. den citerede mødeindkaldelse).

På trods af de usikre forhold på værftet gav Svendborg-arbejderne et værdigt svar til de fagforeningspampere, der igen ville påtvinge dem tillidsmænd, og derved få dem til at godkende en ordning de havde forkastet.

STREJKE MOD PROVOKATION

Dagen efter fagforenings-pampernes møde, nedlagde værftets svejsere arbejdet.

En mester havde forløbet sig groft overfor en svejser og truet ham med fyring, fordi han havde taget sig en 10 minutters kaffepause.

Episoden blev kendt på værftet og resulterede i et møde i arbejdstiden. Der blev valgt to arbejdere, der skulle gå over og forlange en undskyldning. Det kunne de ikke få.

Derefter blev der blandt svejserne fremsat to forslag. Det ene om at gå ned og arbejde igen og så forhandle videre. Det andet forslag lød: Strejke resten af dagen som svar på mesterens frakthed. Stemningen var klar: "Os skal de ikke røv'e fordi vi ikke har tillidsmand". Det sidste forslag fik 5 gange så mange stemmer som det første. Svejserne strejkede resten af dagen.

Det kan siges med sikkerhed, at værftsarbejderne i Svendborg vil blive stillet overfor flere provokationer på grund af, at de har handlet på tværs af LO's og arbejdskøbernes interesser.

De sidste begivenheder på værftet lover godt for, at det ikke uden videre vil lykkes for classesamarbejds-repræsentanterne at standse den udvikling, der er i gang i Svendborg.

Svaret på alle provokationer er at styrke enheden og organiseringen mod classesamarbejdet og være forberedt på at sætte hårdt mod hårdt.

Sælg Arbejderbladet

Stadig flere kammerater har kontaktet os, for at få et antal eksemplarer af ARBEJDERBLADET til salg eller uddeling på deres arbejdspladser.

Men ARBEJDERBLADET må ud på endnu flere arbejdspladser. På den måde vil vi også kunne fremstille et langt bedre blad.

Bliver ARBEJDERBLADET ikke solgt på din arbejdsplads, og mener du, at det vil være af interesse for

nogle af dine arbejdskammerater at læse bladet, opfordre vi dig til at skrive eller ringe til os og bestille et antal eksemplarer. Du kan naturligvis også i første omgang få frieksemplarer til uddeling.

Derfor. Mener du ARBEJDERBLADET kan være dig en støtte på din arbejdsplads, så tag kontakt med:

ARBEJDERBLADET

Falkonergårdsvej 15
1959 København V

Fra foreningen Venskab med Kina er der kommet et nyt hefte, der handler om en skovplantningskampagne under Kulturrevolutionen.

Heftet, der koster 1kr. kan fås i ARBEJDERBLADETS boghandel eller hos:

Foreningen
VENSKAB med KINA
Geysergade 5 - 8200 Århus N

Fortsat fra bagsiden...

mest. De øverste ledere føler sig helt sikre i sadlen.

Den omstændighed, at treenigheden Staten, Dansk Arbejdsgiver Forening og LO har benyttet en lidt anden fremgangsmåde, for at få Ålborg arbejderne idømt en strejke-

bod, er bestemt af strejkens baggrund og nederlag, og dertil arbejdsrettens omdømme.

De faglige ledere iver efter at pynte på Arbejdsrettens omdømme, ved selv at dømme Ålborg-arbejderne gennem et forhandlingsforlig med arbejdskøberne, fortæller samtidig lidt om, hvad de mener med en modernisering af Arbejdsretten, nemlig en mere effektiv undertrykkelse af arbejderne strejkekamp.

Vor opfattelse er, således som vi tidligere har skrevet i Arbejderbladet, at kun gennem strejkekamp, som er betydelig mere velorganiseret og velforberedt, end de strejker som finder sted i dag, kan man forhindre strejkebøder idømt i eller udenfor Arbejdsretten, og opnå at sætte Arbejdsretten ud af spillet. Det er i hver enkelt strejkesituation et kampspørgsmål, et spørgsmål om at forberede strejkekampen økonomisk med et effektivt indsamlingsnet, og på arbejdspladserne en kamporganisering der består af strejkekomiteer.

Vi møder af og til det synspunkt i forbindelse med de angreb, vi retter mod fagbevægelsen, at der trods alt er enkelte fagforeninger, som er gode nok, og der er mange flere afdelinger og klubber, hvor der gøres et godt stykke arbejde. Men hvad skal vi kalde de tillidsmænd fra Ålborg Værft, som trods alt ifølge 'Metal' "tilslutter sig den udgang på sagen", at deres arbejdskammerater idømmes strejkebøder.

En fagbevægelse, der kontrolleres af klasseforrædere og som, i samarbejde med kapitalisterne og deres stat, undertrykker arbejderne strejkekamp med strejkebøder; den er ikke væsentlig forskellig fra de fascistiske fagforeninger, som de findes i f.eks. Spanien. Om der er muligheder for at gøre de nuværende fagforeninger (eller nogle af dem) til kamporganer for arbejderne, det vil vi prøve at behandle mere konkret i kommende numre.

FAGFORBUND IDØMMER ÅLBORG - ARBEJDERE STREJKEBØDER

Den strejkebøde på over 200.000 kr., som værftsarbejderne i Ålborg blev idømt, har sikkert fået mange arbejdere til at udbryde: Igen en klassedom fra Arbejdsretten. Men dette er kun den halve sandhed.

Arbejdsrettens strejkebøder, som i de sidste år er blevet idømt så at sige på samleband, har gjort den så kompromitteret og skabt et sådant røre, at nye taktiske manøvrer måtte tages i brug, i forbindelse med idømmelse af strejkebøder til Ålborg-arbejderne.

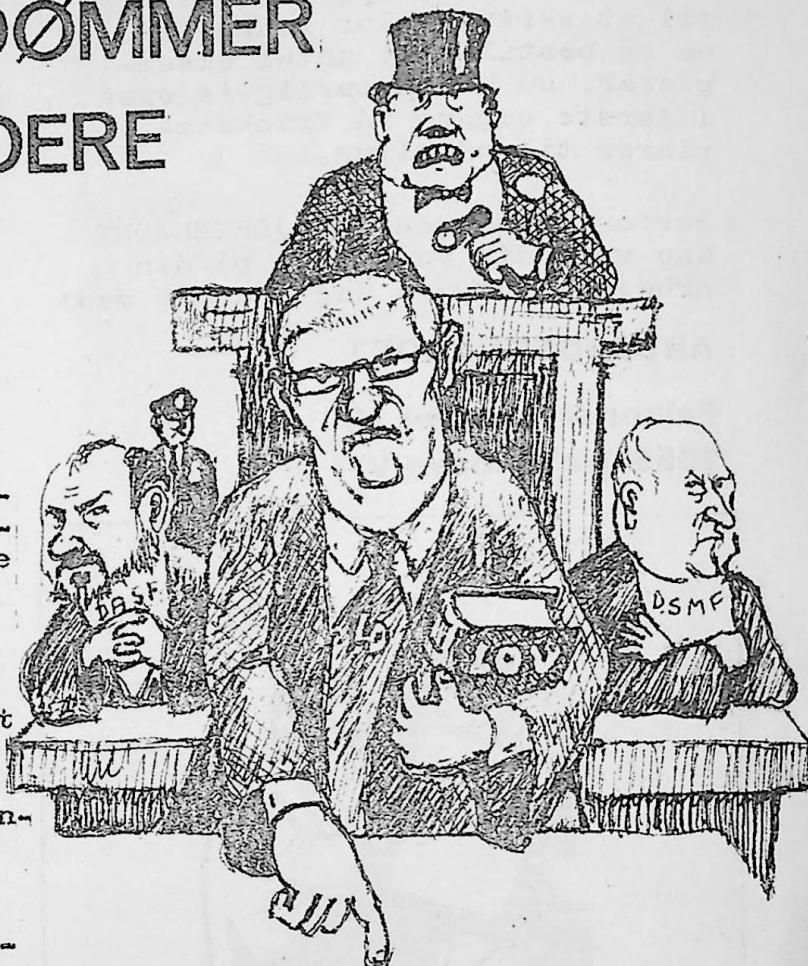
Som noget nyt er klassedommen derfor fremkommet som et forlig mellem Dansk Arbejdsgiver Forening og en række fagforbund med DSMF og DASF i spidsen. Arbejdsrettens dommere kunne trygt træde i baggrunden og nøjedes med at henstille, at organisationslederne selv samarbejdede om at udmåle straffen til Ålborg-arbejderne.

Forliget fremstilles nu af de faglige ledere, f. eks. i bladet 'Metal', som en besparelse for værftets arbejdere på hundredtusinder af kroner.

Dette er de faglige lederes logik, classesamarbejdets og forræderiets logik.

Om forhandlingerne skriver 'Metal':

"Arbejderpartens forhandlere havde naturligvis helst set, at man var sluppet endnu billigere, og det skal nævnes, at tillidsmændene

Thi kendes for ret - Kammerater - Det er kriminelt at strejke

ne fra selve værftet længst muligt argumenterede herfor. Men da klokken var ved at falde i slag, og da alle argumenter var afprøvet og hele situationen gennemanalyseret - ja, så tilsluttede alle sig den udgang på sagen, man var nået frem til."

Man kan godt forstå, at det er nødvendigt for 'Metal', og dermed de ledende faglige pampere, at omtale deres pres på tillidsmændene. Det er jo dem som er nærmest arbejdere og vil mærke deres harme

FORTSÆTTES SIDE 25

Red. slut den 27.-4.-72

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 15,00
Institutionsabb.: kr. 30,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V
Tlf. (01) 37 22 24
Eget tryk